

Sygn. akt I C 1195/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny:

w składzie:

Przewodniczący : SSO w SR Iwona Kizerwetter-Kramarz

Protokolant: Magdalena Grubek

po rozpoznaniu w dniu 09 kwietnia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. M.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda A. M. kwotę 6.029,62 zł (sześć tysięcy dwadzieścia dziewięć złotych i sześćdziesiąt dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 22 maja 2010 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda A. M. kwotę 2.012,50 zł (dwa tysiące dwanaście złotych i pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.104 zł (jeden tysiąc sto cztery) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. zasądza od powoda A. M. na rzecz pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 1.467,18 zł (jeden tysiąc czterysta sześćdziesiąt siedem złotych i osiemnaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.296 zł (jeden tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
5. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie kwotę 814,97 zł (osiemset czternaście złotych i dziewięćdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłego;
6. nakazuje pobrać od powoda A. M. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie kwotę 956,71 zł (dziewięćset pięćdziesiąt sześć złotych i siedemdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłego.

Sygn. akt: I C 1195/11

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w dniu 15 lipca 2011 roku (data prezentaty) powód A. M. – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika adw. C. M. (pełnomocnictwo – k. 4) wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 13.131,48 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 maja 2010 r. pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie

na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. (**pozew z załącznikami – k. 1 – 18, pismo-21**).

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód podał, iż wymieniona kwota stanowi różnicę pomiędzy szkodą w kwocie 21.001,48 zł jaką poniósł w wyniku zdarzenia z dnia 2 kwietnia 2010 roku, a wypłaconym przez pozwanego odszkodowaniem w wysokości 9.120,00 złotych. Powód wskazał, iż na odszkodowanie należne od pozwanego składa się koszt naprawy uszkodzonego pojazdu w wyniku 18.501,48 złotych oraz kwota wynikająca z tytułu utraty wartości samochodu po naprawie. Powód nadto zaznaczył, iż wartość pojazdu przed zdarzeniem wynosiła 25.000 zł.

W odpowiedzi na pozew złożonej w dniu 3 lutego 2012 r. pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika r. pr. R. N. (pełnomocnictwo – k. 35) - wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana wskazała, iż w wyniku postępowania likwidacyjnego, obejmującego całkowitą likwidację szkody przyznane zostało powodowi odszkodowanie w kwocie 9.120,00 zł wynikające z różnicy między wartością pojazdu przed szkodą (12.200 zł), a wartością uszkodzonego pojazdu (k.3.080 zł) (**odpowiedź– k. 33 – 41, akta szkody k.42-89**).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. M. jest właścicielem samochodu M. o numerze rejestracyjnym (...) (**bezsporne, potwierdzone kopią dowodu rejestracyjnego znajdującej się w aktach szkody**).

A. M. zgłosił w dniu 21 kwietnia 2010 (k.54) (...) S.A. z siedzibą w W. (dalej (...)) szkodę majątkową polegającą na uszkodzeniu jego samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) w dniu 2 kwietnia 2010 r. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC w (...). Zgłoszenie zostało zarejestrowane pod numerem (...) i w po zakończeniu postępowania likwidacyjnego A. M. otrzymał kwotę 9.120,00 zł. (**bezsporne**).

Koszt naprawy samochodu M. (...) o nr rej. (...) wyniósł 15.149, 62 zł (**opinia biegłego A. B. (1) k.115**).

Wartość rynkowa ww. samochodu na dzień 2 kwietnia 2010 roku przed powstaniem szkody wynosiła 18.500,00 zł. (**opinia biegłego J. Ż. – k. 240-258**).

Powyższy stan faktyczny w sprawie został ustalony na podstawie bezspornych oświadczeń stron, w oparciu o wnioski z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej J. Ż., częściowo z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej A. B. (1), w tym na okolicznościach przyznanych przez strony, które zgodnie z art. 229 K.p.c. nie wymagają przeprowadzenia dowodów. Wskazać należy, że zarówno zaistnienie zdarzenia, odpowiedzialność pozwanego, wypłata określonej kwoty z tytułu odszkodowania, zakres uszkodzeń pojazdu powoda nie był między stronami sporny.

Sąd częściowo podzielił wnioski zawarte w pisemnej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej A. B. w zakresie kosztów naprawy samochodu marki M. (...) o nr rej. (...). Opinia we wskazanym zakresie jest jasna i logiczna, przeprowadzona zgodnie ze wskazaniami wiedzy i nie budziła wątpliwości Sądu.

W pozostałym zakresie Sąd nie podzielił wniosków przedmiotowej opinii albowiem biegły na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2013 roku wskazał, że nie ma kwalifikacji rzeczoznawcy samochodów zabytkowych w związku z czym dokonana przez niego wycena wartości pojazdu przed szkodą nie miała znaczenia dla istoty sprawy.

Sąd podzielił wnioski zawarte w pisemnej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej J. Ż., jak też wynikające ze złożonych na rozprawie wyjaśnień do opinii. Opinia została bowiem sporządzona rzetelnie i dokładnie. Udziela wyczerpujących odpowiedzi na zadane pytania, jest logiczna, spójna i pozbawiona nieścisłości, przy czym została poprzedzona opisem przeprowadzonych badań. Nie zachodzą przy tym żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy bezstronności sporządzającego ją biegłego. Opinia wprawdzie była kwestionowana

przez stronę pozwaną, jednakże biegły ją sporządzający, wysłuchany na rozprawie w sposób logiczny i spójny, poparty racjonalnymi i naukowo - praktycznie uzasadnionymi argumentami odniósł się do tych zarzutów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 822 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Poza powyższym unormowaniem problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest w przepisach szczególnych, tj. w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). Stosownie do przepisu art. 34 ust. 1 tejże ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem tym objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy).

W przedmiotowej sprawie pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej ze sprawcą przedmiotowej szkody. Nie kwestionował również zakresu zakres uszkodzeń pojazdu i konieczności dokonania napraw we wskazanym zakresie.

Pomiędzy stronami sporna pozostawała kwestia wysokości odszkodowania należnego powodowi. Pozwany twierdził, iż nastąpiła szkoda całkowita (przekraczającą wartość rynkową samochodu sprzed zdarzenia) dlatego odszkodowanie wypłacone zostało w wysokości stanowiącej różnicę pomiędzy wartością samochodu sprzed szkody a wartością pojazdu uszkodzonego.

W obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 kc, a zakład ubezpieczeń z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawczej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 kc). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.)

W orzecnictwie dominuje stanowisko, iż roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, LEX nr 55515, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 22 lutego 2007 r., I ACa 1179/06, LEX nr 298601). Podnieść należy, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odszkodowania wynika wprost z art. 363 kc. Szkoda powstaje w chwili wypadku, a konsekwencji obowiązek jej naprawienia powstaje w tym samym momencie. Poszkodowany ma prawo wybrać czy naprawienie szkody będzie polegało na przywróceniu stanu poprzedniego czy nastąpi przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniędzy. Nie jest więc relewantne dla ustalenia wysokości odszkodowania czy pojazd powoda został faktycznie naprawiony.

Nieuzasadnione jest twierdzenie pozwanego, iż w przedmiotowej sprawie naprawa samochodu powoda byłaby nieuzasadniona, a tym samym, że odszkodowanie należne jest powodowi w wysokości stanowiącej różnicę pomiędzy wartością samochodu sprzed szkody a wartością pojazdu uszkodzonego. Zgodnie z art. 361 kc zobowiązany do odszkodowania winien wypłacić odszkodowanie w pełnej wysokości, tj. odpowiadającej rozmiarom wyrządzonej szkody. Poszkodowany będzie zatem mógł domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (zakładu ubezpieczeń) odszkodowania obejmującego poniesione koszty prac naprawczych, w wyniku których uszkodzony samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem oraz kosztu części zamiennych niezbędnych do dokonania naprawy. Zakład ubezpieczeń nie może odmówić takiej formy

naprawienia szkody, poza jednym wyjątkiem. W orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, iż jeżeli koszt naprawy samochodu jest wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do kwoty odpowiadającej różnicy wartości samochodu sprzed i po wypadku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 roku, V CKN 903/00, OSNC 2003/1/15, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2003 roku, V CKN 308/01, LEX nr 157324, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 września 1970 roku, II CR 371/70, OSNC 1971/5/93).

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy podnieść należy, iż jak wynika z opinii biegłego J. Ż. oraz częściowo z opinii biegłego A. B. (1) koszt naprawy samochodu powoda nie przewyższa jego wartości sprzed szkody, a zatem naprawę tego pojazdu uznać należy za ekonomicznie uzasadnioną. Pozwany nie miał zatem prawa odmówić wypłaty odszkodowania w wysokości kosztów naprawy. Biegły Ż. ustalił wartość samochodu sprzed wypadku na kwotę 18.500 zł. Biegły B. ustalił, iż koszt naprawy pojazdu powoda wyniósł 15.149,62 złotych. Pozwany wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 9.120 złotych. W związku z tym z tytułu kosztów naprawy winien wypłacić powodowi jeszcze kwotę 6.029,62 złotych.

Mając powyższe na uwadze wskazać należy, iż odszkodowanie należne powodowi winno w zakresie nie wypłaconym przez pozwanego wynosi 6.029,62 złotych (15.149,62 – 9.120).

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O odsetkach orzeczono w oparciu o art. 481 § 1 kc. Stosownie do przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w w/w terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie.

Odsetki należne są od 22 maja 2010 roku, tj. za okres po upływie 30 dni od dnia następnego od zgłoszenia szkody (zgłoszenie- k.54).

Powództwo w pozostałym zakresie, jako niezasadne podlegało oddaleniu (punkt 2 wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc. Dokonując rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu Sąd zastosował zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów. Zasądzenie z tego tytułu kwoty 2.012,50 złotych na rzecz powoda od pozwanego i kwoty 1.467,18 złotych od powoda na rzecz pozwanego stanowi następstwo reguły, iż częściowe przegranie sprawy stwarza obowiązek częściowego zwrotu kosztów, a jej wysokość wynika z wygrania sprawy przez powoda w 46 %, a przez pozwanego w 54 %.

Koszty procesu poniesione przez powoda wynosiły 4.375 złotych i składały się na nie: kwota 658 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 2.400 złotych tytułem wynagrodzenie pełnomocnika procesowego, kwota 17 złotych uiszczona tytułem opłaty od pełnomocnictwa oraz 1300 złotych tytułem wpłaconych zaliczek na poczet opinii biegłych. Koszty procesu poniesione przez pozwanego wyniosły zaś 2.717 złotych i składały się na nie: kwota 2.400 złotych tytułem wynagrodzenie pełnomocnika procesowego, kwota 17 złotych uiszczona tytułem opłaty od pełnomocnictwa oraz 300 złotych tytułem wpłaconej zaliczki na poczet opinii biegłego.

W punktach 3 i 4 wyroku Sąd orzekł w oparciu o art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.).

Odpowiednio pozwany winien zwrócić Skarbowi Państwa kwotę 814,97 złotych wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa, zgodnie ze stosunkiem w jakim pozwany przegrał sprawę (1771,68 zł x 0,46), a powód kwotę

956,71 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa (1771,68 zł x 0,54). Dlatego Sąd orzekł jak w pkt. 5 i 6 wyroku.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.